

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 3 marca 2022 r.

sprawy A. R.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

z urzędu

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zastosować wobec oskarżonego A. R. s. J. i J. z d. P. ur. 31 maja 1963 r., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 2 (dwóch) miesięcy, tj. od dnia 3 marca 2022 r. godz. 11.30 do dnia 02 maja 2022 r. godz. 11.30.

UZASADNIENIE

Uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wymagało dokonania przez Sąd Najwyższy oceny celowości stosowania wobec oskarżonego środków zapobiegawczych, skoro nie jest wykonywana orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu Najwyższego nie budzi żadnych wątpliwości istnienie ogólnej przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie

wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez A. R. zarzucanego mu czynu, skoro został on skazany wyrokiem pierwszej instancji na karę 13 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę, ale także przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, którzy wnieśli apelacje na niekorzyść oskarżonego podnosząc zarzuty rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności. Uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku skutkuje tym, że w toku ponownego postępowania odwoławczego przedmiotem rozważań tego sądu będą także apelacje kwestionujące – jako zbyt łagodną – karę 13 lat orzeczoną wobec oskarżonego w pierwszej instancji. W takiej zaś sytuacji bezsporne jest, że istnieje realna obawa utrudniania postępowania karnego na tym etapie postępowania (włącznie z ewentualnym jej wykonaniem), skoro kara pozbawienia wolności orzeczona wobec A. R. może zostać jeszcze podwyższona. Spełniona jest więc podstawa do stosowania tymczasowego aresztowania wskazana w art. 258 § 2 k.p.k., a zważywszy na charakter możliwej do wymierzenia kary (jak i obecnie wymierzonej w pierwszej instancji), tylko ten środek zapobiegawczy daje należytą gwarancję realizacji celu z art. 249 § 1 k.p.k. Z tego też powodu zastosowanie innego niż tymczasowe aresztowanie środka zapobiegawczego byłoby niewystarczające (art. 257 § 1 k.p.k.). Mając zaś na względzie konieczność przekazania sprawy do sądu odwoławczego Sąd Najwyższy uznał, że wystarczające będzie stosowanie tego środka zapobiegawczego na okres dwóch miesięcy.

W ocenie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie nie występują przesłanki z art. 259 k.p.k., które uzasadniałyby konieczność odstąpienia od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.